

PAULIENS LUNCHROOM WERD VERWOEST DOOR DE OVERSTROMINGEN IN LIMBURG

'Alles waar we zo hard voor hadden gewerkt, WAS WEG'

Toen Limburg in juli getroffen werd door overstromingen zag Paulien (37) uit Valkenburg haar lunchroom totaal onder water lopen. "En dat na een dure verbouwing én een superlange lockdown. **Maar bij de pakken neer gaan zitten, daar had niemand iets aan.**"

Paulien: "In shock keken we door het raam naar binnen. We konden zien dat het water in onze lunchroom zo'n anderhalve meter hoog had gestaan. Niks stond meer om z'n plek. Kasten, stoelen, tafels: alles lag ondersteboven of kapot op de grond. Even wisten mijn man Jop (39) en ik niks uit te brengen. Totdat mijn dochter Liss van zes treffend zei: 'Dat wordt voorlopig geen pannenkoek in De Bongerd meer eten, toch mama?'"

Beetje overdreven

"Het was halverwege juli al een paar dagen in het nieuws: door de zware regenbuien die in die periode vielen, kon het in Valkenburg en omgeving weleens uit

de hand gaan lopen. Omdat de rivier De Geul door het centrum stroomt, was er in de nacht van 14 op 15 juli een grote kans op een overstroming. Daarom troffen alle ondernemers en bewoners in het dorp op woensdag 14 juli bij voorbaat maatregelen. Ik weet nog dat ik de zandzakken in de straat zag staan en het allemaal een beetje overdreven vond. Het regende wel, maar niet zo hard, dus wat kon er nou eigenlijk gebeuren? Toch barricadeerden ook Jop en ik de deuren van onze zaak, met zandzakken en bloembakken. We hoopten dat dat voldoende was om het water buiten te houden, want meer konden we niet doen. Uiteindelijk bleven we die woensdagavond tot 23.00 uur in de lunchroom. De regen

was inmiddels gestopt, maar we zagen het water al een beetje naar binnen lopen. De volgende dag maar goed poetsen, zeiden we tegen elkaar. We hadden geen idee wat ons toen nog allemaal te wachten stond."

Veel kabaal

"Die nacht sliepen we amper. We volgden het nieuws over De Geul op de voet en hoorden de volgende ochtend dat de rivier buiten zijn oevers was getreden. Dat was heel erg schrikken. Zelf wonen we net buiten het centrum, bij ons was er weinig van te merken, maar blijkbaar was de overstroming in het centrum zó heftig dat niemand ernaartoe mocht. Dezelfde dag nog werd Valkenburg uitgeroepen tot rampgebied.

Thuis hielden we ons hart vast. Helemáál omdat we van kennissen hoorden dat de kussentjes van de stoelen door onze zaak dreven. Het was hen wel gelukt om bij onze lunchroom te komen en ze vertelden hoe heftig de overstroming was. Later werd dit door burens in de appartementen boven De Bongerd bevestigd. Ze zeiden dat ze de hele nacht veel kabaal in onze

'KASTEN, TAFELS,
STOELEN, ALLES
LAG ONDERSTE-
BOVEN OF
KAPOT OP
DE GROND'

2021 in het kort

Mooiste moment: "Na de overstroming voelde die saamhorigheid erg goed."

Nooit meer: "Water in de zaak! Het is bijna niet voor te stellen hoeveel schade water kan veroorzaken."

Trots op: "Alles wat ik samen met mijn man heb neergezet. Niet alleen de lunchroom, maar ook ons mooie gezin."

Voor 't eerst: "Ik ben nog nooit eerder zes hele weken vrij geweest in de zomervakantie. Normaal werk ik dan altijd, maar doordat de lunchroom gesloten was, kon ik de vakantie volledig doorbrengen met mijn gezin. Heerlijk!"

Dankbaar voor: "De mensen om mij heen. Mijn man, mijn ouders, mijn kinderen, mijn broer, mijn medewerkers. Het zijn allemaal toppers op wie ik kan bouwen!"

Toen het water weer was gezakt, was er voor Paulien en haar team werk aan de winkel.

zaak hadden gehoord, alsof er een wervelwind doorheen ging. Het bleek het meubilair te zijn dat door het water de hele zaak door schoof. Af en toe volgde er een harde klap. Dat waren de mega koelkasten in de keuken die tegen elkaar botsten of zelfs omvielen.”

Puinruimen

“Verslagen bekeken we op vrijdagochtend de schade in de lunchroom. Echt alles was door het water geruïneerd. Met tranen in mijn ogen probeerde ik hier en daar iets veilig te stellen, maar eigenlijk was het onbegonnen werk. Waar moesten we beginnen? Er was gewoon niks meer over van onze zaak. En het ergste was: na een grote renovatie én superlange lockdown waren we pas net weer zes weken open.

Ik kon het niet geloven. Alles waar we zo hard voor hadden gewerkt, was weg. Waarom, dacht ik. Waar was dit nou voor nodig?

Ook Jop had het er moeilijk mee, maar hij schoot direct in de actiemodus en belde de verzekering. Binnen een half uur was er iemand ter plaatse. Voor hem was het ook een duidelijk verhaal: er viel niks meer te redden. Gelukkig waren we goed verzekerd. Alles zou vergoed worden, we moesten alleen eerst puinruimen. Met 25 man gingen we dezelfde dag aan de slag. Niet alleen onze werknemers meldden zich, ook familie, vrienden en mensen uit de buurt droegen hun steentje bij. Dat was echt hartverwarmend. In een dag hadden we de hele zaak ontruimd. De complete inboedel en al onze voorraden lagen verdeeld over tien containers. Dat was natuurlijk heftig om te zien, maar ik wilde er niet te lang bij stilstaan. Er moest nog zoveel geregeld worden. De totale schade werd geschat op 500.000 euro. Dit was inclusief inkomstenderving, dus de omzet die we door de overstroming misliepen. Gelukkig waren we daar ook voor verzekerd. Omdat we vlak bij De Geul zitten, had onze verzekeringsadviseur erop gehamerd dat we ons goed moesten indekken voor een overstroming. Stel dat het een keer zou gebeuren...

Terwijl de schademelding door de verzekering in behandeling genomen werd, begonnen we alvast voorzichtig met het opnieuw opbouwen van de lunchroom. We hadden net voor 80.000 euro verbouwd, nu stonden we weer in allerlei showrooms nieuwe zithoeken en keukenapparatuur uit te zoeken. Maar goed, wat hadden we eraan om daarover na te denken? Ik ben van nature positief ingesteld, mijn glas is altijd halfvol. Het had geen zin om bij de pakken neer te zitten, want daar had mijn team niks aan, en ook mijn kinderen niet.

Paniekaanvallen

Mijn jongste, Tijn van twee jaar, heeft het allemaal niet echt meegekregen, maar Liss wel. Zij was van de overstroming zo geschrokken, dat ze nog een tijdlang paniekaanvallen heeft gehad wanneer het regende. Met de hulp van een lieve therapeut kan ze er inmiddels veel beter mee omgaan, maar ze heeft er dus wel duidelijk een klap van gehad. Elf weken na de overstroming, op zaterdag 9 oktober, gingen we weer open. Dat was zo'n bijzonder moment. Doordat we alles vernieuwd hadden, leek het net of we een heel nieuwe zaak hadden. Voor het team was het even wennen hoe alles ook alweer ging, maar gelukkig pikten we het allemaal snel op. En het leuke was: het was heerlijk weer, dus ons terras zat meteen weer lekker vol. Alsof we nooit waren weg geweest.”

Sterker en gelukkiger

“Ik denk dat ik wel kan stellen dat 2021 niet echt ons jaar was. Toch sluit ik het met een goed gevoel af, want ik ben heel blij met onze vernieuwde lunchroom. We hebben 'm helemaal opnieuw kunnen inrichten en het is prachtig geworden. Nog mooier dan het al was. Natuurlijk, een nieuwe overstroming is niet uit te sluiten. Maar leven in angst is niks voor mij. Door de overstroming in juli weet ik nu: uiteindelijk komt het altijd weer goed. En ik heb ervaren dat Jop en ik sterker zijn dan we dachten. Ik bedoel maar: een lockdown, een verbouwing én een overstroming in één jaar tijd... We maakten het mee en zijn er nog steeds. En juist daarom ben ik dankbaarder dan ooit.” ♡

'2021 WAS NIET ECHT
ONS JAAR, MAAR TOCH
SLUIT IK HET MET EEN
GOED GEVOEL AF'